

Zaharia, Ellen White și urgia din jurul Noului Ierusalim

Marti, 16 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Pentru câteva zile vă invit să revenim asupra unor elemente punctuale, pe care nu le-am tratat suficient în descrierea ultimei conflagrații din marea controversă.

De ce a spus sora White că fiecare trebuie să sufere în focul final pe măsura vinovăției lui? Ea a văzut că, în marea încăierare finală dintre păcătoși, unii mor repede iar alții rezistă multe zile. Concluzia ei a fost că fiecare este pedepsit, adică torturat, după măsura păcătoșeniei lui stabilită la judecată.

O întrebare și mai importantă urmează după ea: Dacă nu acesta este motivul real pentru ceea ce a văzut ea, de ce i-a permis Dumnezeu să scrie așa? Nu avea El puterea să o corecteze pe parcurs, să-i explice adevăratul motiv pentru care unii mor mai greu? Prima ei viziune despre acest moment a avut loc de timpuriu, și a fost publicată în *Experiențe și viziuni*. Dar în *Marea Luptă*, ediția din 1901, ea păstrează aceeași explicație, deși avea timp destul să o corecteze, pe baza luminii care venise despre neprihănirea lui Hristos în 1888, lumină care i-a schimbat ei radical perspectiva despre caracterul lui Dumnezeu și cauzele nimicirii.

Sora White este pusă aici exact în situația în care s-a aflat Zaharia. Acesta are o viziune despre evenimentele de la sfârșitul mileniului, dar este constrâns de limbajul și mentalitățile vremii să prezinte scena folosind expresii uzuale, care să nu producă reacții de respingere cititorilor cărții. Pentru acea audiență, nu interpretarea faptelor și motivațiile lor erau importante, ci descrierea evenimentului. Iar descrierea trebuia făcută doar în limbajul vremii, dacă dorea să fie credibilă, și astfel menținută printre scrierile inspirate.

Zaharia vede perfect scena de la sfârșitul mileniului, deși unele explicații ale lui nu se potrivesc deloc cu viziunea lui Ioan din Apocalips, sau a sorei White din *Experiențe și Viziuni*.

Iată cum redă el faptele, în capitolul 14:

“Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre mieznoapte, iar jumătate spre miezăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ pe

vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El!”

Descrierea este confirmată de Spiritul Profeteției, iar groaza oamenilor de aici este dovada că învierea păcătoșilor are loc înainte de coborârea Noului Ierusalim.

“În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina. În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim, și vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; așa va fi și vara și iarna. Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume. Toată țara va ajunge ca șesul Iordanului, de la Gheba până la Rimon, la miazăzi de Ierusalim; iar Ierusalimul va fi înălțat, și va rămâne liniștit la locul lui, de la poarta lui Beniamin până la locul porții dintâi, până la poarta unghiurilor, și de la turnul lui Hananeel până la teascurile împăratului. Ei vor locui în el, și nu va mai fi niciun blestem în el; Ierusalimul va fi liniștit.”

Aici descrierea pare a viza momentele de după sfârșitul luptei, cronologia suferind puternic în descrierea lui Zaharia. Acum el se întoarce și prezintă scene din timpul bătăliei pentru Noul Ierusalim:

“Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, care vor lupta împotriva Ierusalimului: Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură.”

Aceasta este cea mai clară descriere a efectelor conflictului nuclear angajat de cei păcătoși, când descoperă din cauza cui sunt ei acum în situația disperată de a pieri pentru totdeauna. Ce rost avea să-l pună Duhul pe Zaharia să scrie despre explozii termonucleare, bombe cu hidrogen și alte asemenea invenții recente? În buna tradiție a concepțiilor populare, Zaharia spune că urgia aceea venea de la Domnul, căci altfel de unde putea el să spună că vine? Iar Domnul acceptă să fie făcut răspunzător pentru “urgie” radioactivității din acea luptă, așa cum a fost făcut răspunzător pentru toate calamitățile veacurilor. Știa că va veni odată ziua clarificărilor finale.

Dar, pentru cei perceptivi, Zaharia oferă și el un argument că ultima bătălie nu se va da între nelegiuții și Dumnezeu, ci doar între nelegiuții și atât:

“În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora.”

Aceasta se potrivește perfect cu descrierea sorei White despre ura cu care oamenii se întorc împotriva oștilor demonice și împotriva controlurilor globale care au adus omenirea într-o asemenea situație fără ieșire. Este aceeași învălmășeală care a cuprins și oștirea atacatorilor Ierusalimului de pe vremea lui Iosafat, unde avem o oglindă perfectă despre ultima conflagrație de după mileniu.

Acum Zaharia revine cu un element important privitor la cauza urgiei. El spune că urgia va lovi fără discriminare orice ființă vie care se va afla pe pământ, ceea ce ne face să înțelegem că nu este o acțiune de pedepsire a atacatorilor Noului Ierusalim. Ascultați:

“Aceeși urgie va lovi și caii, catârii, cămilele, măgarii, și toate vitele care vor fi în taberele acelea.”

De unde apar toate acele animale după mileniu? Sunt și ele înviate odată cu păcătoșii? Posibil, ca o sursă de hrană pentru miliardele de locuitori aduși la viață atunci, deși mult mai plauzibilă ar fi ipoteza că intenția aici este de a arăta că urgia are alte cauze. Catârii, cămilele și măgarii nu au nevoie să fie pedepsiți, și nici torturați zile la rând, putrezindu-le organele mai sensibile în timp ce se află pe picioare. Aici este creată o stare de lucruri în care orice ființă vie este lovită mortal, iar situația este descrisă în toate cele trei surse – Zaharia, Experiențe și Viziuni, Marea Luptă – ca fiind produsă de încăierarea păcătoșilor, fără nicio intervenție din partea lui Dumnezeu.

Există două elemente de care va trebui să ținem seama atunci când încercăm să înțelegem de ce a fost Dumnezeu de acord ca sora White să explice suferința prelungită a unora ca urmărind pedepsirea unei păcătoșenii mai mari.

Primul este acela că societatea umană de sub călăuzirea lui Satana este construită pe teamă și amenințarea cu moartea. Orice sistem juridic se bazează pe violență, iar legile nu au nicio putere dacă nu prevăd pedepse severe. Ordinea se sprijină pe frica de pedeapsă. Elimină pedeapsa din sistemul juridic și se ajunge imediat la anarhie generală. Unei astfel de societăți este obligatoriu să-i vorbești pe limba ei, altfel vorbești în vânt.

Al doilea element important este acela că sora White venea dintr-un mediu în care pedeapsa veșnică și frica de iad erau stimulente puternice pentru ascultarea de Dumnezeu. Ea povestește că mama ei susținea că Dumnezeu nu va arde pe nimeni în foc, și că iadul nu este o pedeapsă de la Dumnezeu. Frumoasă înțelegere, spunem noi, pentru cineva îndrăgostit de perspectiva întâlnirii iminente cu Hristos și farmecul Lui inegalabil, așa cum era familia Harmon în acele zile. Dar micuța Ellen a fost profund revoltată de o asemenea credință, socotind că fără această doctrină păcătoșii nu pot fi nicidecum aduși la picioarele lui Hristos. Ea avea dreptate, într-un fel, căci păcătoșii nu știu decât de frică. Iar Biserica a profitat din plin de această situație spre a deforma caracterul lui Dumnezeu.

Calea lui Dumnezeu era însă alta, și El a dorit să o descopere bisericii Sale prin solia neprihănirii lui Hristos. El a dorit să corecteze imaginea lor greșită despre cauzele focului și urgiei de la sfârșit. A dorit să le ofere o explicație superioară despre cauzele nimicirii. Dar ei s-au împotrivit. Lipsiți de o corectă înțelegere a caracterului lui Dumnezeu, se impunea continuarea limbajului amenințării, altfel biserica se prăbușea repede sub asalturile viclene ale diavolului. Așa se face că reeditarea din 1901 a volumului Marea Luptă păstrează limbajul amenințător din Experiențe și Viziuni, deși lumina venise, iar ea urmărea să schimbe chiar esența fundamentală a societății umane – inclusiv a bisericii – adică ascultarea de frica pedepsei.

Întrebarea următoare, care așteaptă un răspuns, este: Are nevoie Dumnezeu să pedepsească pe păcătoși folosind tortura fizică, împiedicându-i să moară de urgia care a lovit pământul până când se adună suficient chin care să compenseze păcătoșenia lor din viață?